

Ježiš povedal svojim učeníkom: „Blahoslavené sú vaše oči, že vidia, aj vaše uši, že počujú. Veru, hovorím vám: Mnohí proroci a spravodliví túžili vidieť, čo vidíte vy, ale nevideli, a počuť, čo vy počúvate, ale nepočuli.“ (Mt 13, 16-17)

Prečo dnes Ježišovi tak veľmi záleží, aby sme počuli, aby sme videli to, čo kedysi proroci tak veľmi túžili vidieť a počuť, ale nepočuli? Boli by veľmi šťastní, keby im bolo dané... Obraciam sa vôkol seba a pozerám na naše tváre – nás – kresťanov. Smutné tváre, toľko smutných nešťastných tvárí... Prečo, Ježiš? V čom je chyba, veď my už vidíme, počujeme... alebo predsa len sme slepí a hluchí nešťastlivci?

Tisíc krát prejdeme okolo niečoho, čo tam stále je, až ten tisíctykrát si to náhodou všimneme a povieme si: „Kto tam dnes postavil?“, v domnení, že predtým to tam nebolo. Koľko krát počujeme slová, hudbu, zvuky a predsa nepočujeme, naplnení svojimi myšlienkami vypneme register zvukov. Až po dlhých mesiacoch, rokoch si to zrazu všimneme ako zobudení - ak sa to ofšem ešte niekomu nezunovalo nám hovoriť, alebo niekomu hrať, či vtákom spievať a vetru fúkať, stromom šumieť, či riekam tiecť... Tak často, toľko krát, tak dlhý čas sme hluchí, slepí... A strácame, strácame... strácame.

Jeden bezdomovec v Moskve – nádherný človečik, mi rozpovedal pár príbehov zo svojho života: „*Otec Robert, no povedzte mi, čo sa to deje v mojom živote, ako to mám chápať. Ja som viac a viac presvedčený, že Boh ma tak veľmi miluje a stará sa o mňa. Toľko vecí sa deje... Napríklad idem si ako vždy vo svojom aute. Nikdy som nemal problém s prevodovkou. Práve v tej sekunde sa čosi s ňou pokazilo – nešlo preradiť. Predo mnou nikto a tak som sa pozrel na páku a snažil sa s ňou niečo urobiť. Kým sa mi podarilo preradiť prešlo niekoľko sekúnd, no mne sa zatiaľ nechtiac presunúť do protismeru. Keď som zdvihol oči, spoza rohu vyletelo auto vo veľkej rýchlosti nestíhajúce sa zaradiť do svojho jazdného pruhu a pretrielilo okolo mňa na mieste, kde by som bol, keby sa mi nepokazila páka a nepozrel sa na pár sekúnd na ňu a nezišiel z cesty. Bol by som na mieste mŕtvy. Viete, otec Robert, niekto by povedal: „Šťastlivec“ ale ja hovorím: „Boh a jeho láska a starostlivosť o mňa“. No povedzte, ako to chápať, či zle tak chápem? Alebo teraz čo sa mi stalo – išiel som s priateľom v aute. Išiel veľmi rýchlo. Prosil som ho, aby pribrzdil. Nedal si povedať. A tak sa aj stalo, čo sa muselo. Narazili sme veľmi nepekne – auto úplne na franforce. Keď nás požiarnici vyťahovali z auta, nechceli veriť vlastným očiam a hovorili: „Vy ste mali byť úplne zmliaždení, roztrhaní, mŕtvi. Ako to, že žijete?“ A my sme mali len nejaké škrabance. No povedzte, otec Robert, ako to mám chápať? Niekto by povedal: „Mali ste šťastie.“ A ja hovorím: „Všetci anjeli stáli pri nás a chránili nás vlastnými telami, no viem, že nemajú, veď viete, ako to myslím.“ Boh ma musí veľmi milovať, ale ja nerozumiem, prečo. Prečo ma stále chráni? Alebo teraz nedávno po nehode. Auto rozbité na kúsky. Hovorím si, čo ja len budem bez auta? A tak som sa spýtal jedného človeka na ulici, či nevie o nejakej opravovni áut. Nevedel som si predstaviť, ako by také niečo opravili. Aj keby opravili, nemal som peniaze na opravu... Jeden pán mi povedal: „O chvíľu zabočíte doprava a potom po 100 metroch nájdete opravovňu áut.“ A viete, čo otec Robert? Ja som ani neviem prečo šiel a odbočil nie doprava ale doľava. Sám som tomu nerozumel, veď som mal odbočiť doprava – a ja automaticky bez rozmýšľania doľava. Po pár metroch stretávam človeka a znova sa pýtam na opravovňu áut a on, že prečo. Tak som mu vysvetlil situáciu. A on sa usmial veľmi šťastný a hovorí: „Práve idem zo stretnutia našej firmy. Vedúci sa rozhodli, ani nechápem prečo, darovať niekomu auto. Je najstaršie z našich áut, ale stále je to vynikajúce auto s klimatizáciou a výborným motorom. Nikdy to nerobia. Nevie, čo im to prišlo do hlavy. Pod' so mnou, zavediem ťa k nim.“ Prečo som odbočil, otec? Prečo som stretol toho človeka, ktorého som mohol kľudne obísť? Prečo sa práve vtedy oni rozhodli niekomu len tak pomôcť? Nevie, ale ja mám teraz nové auto... Hneď. Chápete? Niekto povie: „Príliš veľa šťastia... Nemožné.“ A ja: „Boh sa stará – nečakane, rýchlo ako Otec. Vedie ma...“*

Možno poviete, príliš veľa nádherných náhod. A ja poviem: „Tento človek má tak nádherné srdce, tak doširoka otvorené oči srdca a uši srdca, že vidí tak čisto Boha a jeho pôsobenie v jeho živote. Je to šťastný človek.“ Keby ste videli jeho tvár, jeho úsmev, jeho spokojnosť, pokoj, jeho dôveru v Boha. Nemá nič, prišiel kedysi kvôli svojej hlúposti o všetko, no je absolútne šťastný vo vedomí, že Boh sa o neho tak stará na každom kroku, každý deň. Vymeniš? Svoju nešťastnú zabezpečenosť za šťastnú vydanosť do rúk Tvojho Otca? Ťažko – príliš si si zvykol na svoju nešťastnú samostatnosť. Príliš si si zvykol nevidieť, naslepo prežiť svoj život po svojom, boriac sa ako sám vojak v poli so všetkým, čo prichádza, vlastnými silami. Príliš si si zvykol nepočuť Jeho tiché vedenie, upozornenia, v slepej vedomosti, že tvoje rozhodnutia sú najlepšie, najmúdrejšie, nevidiac toľko vecí okolo, nedôverujúc, že predsa len On vidí viac.

Dobrovoľne slepí a hluchí nešťastlivci

Napísal Balek Robert
Utorok, 26 Júl 2011 19:32

Príliš sme si zvykli na život bez zázrakov, ktoré má pre nás Otec pripravené každý deň. Oni sa totiž dejú – aj napriek našej slepote a hluchote. Len my žijeme akoby neboli. Mnohé berieme ako samozrejmosť, automaticky, alebo ako svoje šťastie, akoby sme si ho my sami vlastnými rukami darovali. A tak prichádzame o bohatstvo šťastia, pravej radosti a pokoja v dôvere v Otcovo náručie. Videl som to na ňom. Volal sa Koľa – v jeho tvári... Šťastie syna, ktorý cíti chrániacu náruč svojho Otca – jeho lásku, jeho silu, veľkosť, krásu...

A ty? Možno ešte nie je neskoro – neskoro otvoriť oči srdca a uvidieť... Možno tvoje srdce ešte úplne neosleplo. Možno ešte nie je neskoro precitnúť a ušami srdca počuť, čo iný okolo nepočujú. Možno tvoje srdce ešte neochluchlo nenávratne. Otvor srdce, oči, uši a naplno si užívaj slobodu šťastných detí v Jeho ochrannom náručí lásky a uvidíš nový svet – svet Jeho zázrakov...

P. Robert Balek SVD verbista misionár v Rusku